

Möbelfabrikering och diverse
träsåg. 2

Även före i tiden fun-
nos i öfver dugliga möbelsnickers
För yrkets bedrivande var man
då mindre än nu är fallet be-
svare av att tv. kontakt. T. 1. 1.
om. Snickarna bodde ofta långt
ute i socknen i någon avskild.
Fid avseendningen var man ju en-
dast hänvisad till hemma-
mestraden. Ståga verkstads
skriftkällor stod ej till buds
man man var sällis föresda
med mänsklig arbetskraften
nu. Tillgång på råmaterial
frans i öfverflöd. Snickarna
skulle ju både enklare och fina

re möbler för allmoget samt
vagnar, kölkar och likkistor.
Högst jordbruk hade man gärna
bredvid. Tjänigen höll en mås-
tare 3-4 gånger. Arbetsdagen
var lång och arbetet många gånger
hårt. Det förredades mer kaffer
alltså att bearbeta. Träet för
hond, än vad vi nu äro vana vid
med alla våra maskinella hjälp-
medel. Kämpure och mossur-
björk voro de mest använda
träslagen, men det brukades
också ek, asp och al. Träet
blev kistat och någon gång en
chiffonier; asp var bra till
långträd och såte, då det ej
gärna slog sig, av al blev stäl.

sittar i träsnittet. Afse var
svårt att bearbeta & hyvla; det
berättas att man hyvlade och
gräde när ett långbord blev till.
Som nämnt gjorde snickaren även
tikkielstolar och den snickare som
gjorde kistan skulle äka med
likvagnen vid begravningsfärd
färd till kyrkan.

Några namn på snickare
från yngre tid: Nils Jönsson
Tresslarp, kallad Precis, som an-
vände nämligen ofta ordet precis
i arbetet; Per Jönsson Strömbull
(gjorde präktiga träsnittet); Per
Jönsson Gierstada (gjorde möbler, by-
velbänkar, tikkielstolar m. m.)

Laggskissmålare funnas några

i Örkensdal, men i grannby. Glim-
åkra var det vanligare. Ofta fick
kontoret i ett från far till
son liksom snickeriet.
När loggskämskaren fått ett
häftens färdigt brukade han
taga skjuts till station på
Glimskogsvägen och fara
till Kristianstads Trög där han
läte fick avgång för sitt lager
av bäljar och skor. Smärkärns
med var hölls och till hans
varor, men såldes på markna-
dena hemma omkring.

Friskomakers fanns i
Varannan by. Friskomakersen
var en vandringsman; han fick
beställa långt i förväg och

fick hämtas med skjut, då
man hade många slags verk-
tyg att föra med sig. Det blev
garna till att stunda några
veckor på vänteställe, då var
och en skulle ha några par.
Fäskorna var av två slag,
antingen kallat två med
en stältidsgjord över visten
"träskvälästräsko" eller med
en liten lödesputa "löyve-
träskvälästräsko". Fäskorna blev
uppfyllt följande födringar:
"starka & vita, tunna & grun-
na", såde man ofta, när de
fäskades. Det hände dock ofta
att de ej var så väl formade
inuti och detta förorsakade

skoar och "Trastoksnide" på
fötterna. På 1850-talet kostade,
enligt en bokföringsbok, 30 par
trastok 2 riksd., 24 sk. eller
8 öre per par.

På 1890-talet gjordes ännu
s.k. göingspumpar av en kall
som besökte orten. Pump-
storken var av hämning fur.
Vid uppborrningen användes
hingskäftade hovare, först en
mindre och sedan en till full
storlek.

En kall kallad Sköffe-
Nissen gick från gård till
gård och högg ut skaffer.
Han verkade med 4 st. om dagen
och fick för detta 25 öre L.

Men han måste då själv följa
virket i skogen. Hsp jaguade.
Det fanns en och annan
småbröde som även gjorde
stigar. Inwa-Pallen i Kev.
mätt var en av dessa. På som
samma körde han östade med
ett loss slöjdsaker, som utom
stigar innehåller, skoppar,
grunnor, skovar, klappstån,
tobaksrök, garnstänger och
pölar. Pölarne voro avsedda
att uppbräna garnstängerna, var
så man skulle tröka fiske-
garnen. Som han dess hade
han till som sålles vid vägen
Kinga fanns som kunde
göra liestoft. Skapstämmer.

na är nu alla borta. Ett nytt
slags skoft av stål är här
nytt kommit i handeln,
och torde kanske få ersätta
de förra skoften.

Att göra råvaror för hand
torde också mestadels vara
billigt, sedan man nu fö-
jat äga maskiner i anseende
för tillagning av huvud
och skoft samt skorning
av skoft och skorning av pin-
nar.

Säll och dylika flötade arbeten
gjordes på 1880-talet av en gammal
man i Lissabon, kallad Palla-
Lytson. Sin säll och kilspett nytt-
jades han spida skoft av vide och

hassel. Pallen gagnades vid rensning av "divsen" vid tröskningen. De voro av två storlekar, en större med fyra ben och en mindre med ett hake i händerna vid skakningen. Pälleslöpen flätades av granvötter, samt målades i ljus färg. Ben gjorde ostkorgar som voro fyrkantiga med botten och lock av bräder vari skarits in figurer. Lidorna var av klivna granvötter som flätats på korta ständare. Sälla-Trylsens hem var en ryggstuga med blott ett fönster, och det satt på den södra Taksidan.

Skoffor, stavar och skedor gjordes av en kall kallas "Skrisson"

Han bodde i en jordstuga vid
 Stensjön i Långelund. Vandra-
 köpmän kommo hit uppe och köp-
 te vad han gjorde. En dag, när
 någon gammal besökte stugan,
 fann han denna tom. Med hult-
 ru och barn och de bästa verk-
 na av bokaget hade Oskarsen
 gått sig bort, och låt ej vidare
 höra av sig.

"Lövike Kessen" i Långelund gör-
 de vissa sorters träarbeten såsom
 skedar, tallikar och lig. Han
 brukade han på beställning
 göra knivar d. v. s. harskötter
 och armborst till ungdomarna.

Bengt Åkesson i Långelund,
 kallad Sten Bengt, var egentligen

byggnaderna, men sysslade an-
nat med varjehanda slöjd,
man gjorde askor, sovande
smölaskor och bund biskapar.
Man jänte en kamrat skall ä-
ven ha gjort några korpar för
renning av sad, innan de fa-
biks gjorda komms till uteden.
I byn hade man blott två
siktar, men man började så
företå att det skulle bli bättre
att anbringa tre. Fläckstygge fanns
som på fabrikenns fabrikst, var-
ifin man köntat modellen.
Hissarensarna kallades två
bröder i Hesselbult, Elmåker,
som brukade laga spinnrockar.
Tidigare hade i Lönsboda fannits

en f. d. soldat från som skötte
dylikt arbete.

12
Kartlign med tanke på spinn-
rocken och dess betydelse för den
Textile hushållsindustrin så måste
ju i orten finnas en kardema-
kare. En sådan var Torne. An-
derson som bodde på ett litet
Torp i Ulfshult.

Givetvis fanns en och annan
som speciellt syddes med till-
verkning av höbågar och enskry-
er. Till höbågar nyttjades långa
sega snäckor, som, sedan de
svedjats, sattes i en press, där de
fingo sitta tills de torkat med
den rätta böjen. Kapa till bågar-
na kunde bonden själv för det

mesta framtida av lindbete.
Enskogarna gjordes av gamla gubbar.
Stagon repot fickom knappt.
Om den 75-åriga Ola i Kärsboda
berättas att han gjorde så många
enskogar, som han ökade, vää.
Sedan drog han iväg mot Ålm-
hult med böddugående den
2 mil långa vägen. I Ålmhult
gick han från hus till hus och
bjöd ut sina kogar.